

gen förekommer genom varans fördelning å småkärl, hemställes vördsamt om Riksdagens medverkan dertill, att Kongl. Maj:ts sednaste nådiga Förordning angående vilkoren för försäljning af bränvin etc., § 3, måtte erhålla följande lydelse:

§ 3. Vid handel — — blifvit icke på något kärl i mindre belopp, än — — — förtäras.

Eller åtminstone att till den i öfrigt oförändrade paragrafen må fogas följande tillägg:

Vid handel, som i § 1 omförmäles, må ej heller hvad såldt blifvit utlemnas på något kärl i mindre belopp än det minsta, som i detta fall säljas må.

Om remiss till vederbörande Utskott anhålles.

Stockholm den 29 Januari 1870.

A. F. Beckman.

N:o 47.

Af Herr Nordström, Johan Jacob: Om revision af Konsuls-stadgan.

De under åtskilliga närmast föregående riksdagar samt ytterligare under den innevarande förekomna anmärkningar och diskussioner rörande de förenade rikenas *konsulatsväsende* och anslagen dertill visa noggsamt, att denna för vården af våra internationala handelsintressen så viktiga angelägenhet är i behof af en noggrann revision och en ny reglering. Sedan den sednaste konsulsstadgan af år 1858 utkom, hafva ock flera viktiga händelser inträffat, som på den internationala handelns gång och riktning utöfvat ett mäktigt inflytande, hvilket de förenade rikenas handelsflottor icke kunna eller böra undandraga

dandraga sig mer än andra sjöfart idkande länders; och som konsulerna äro tillsatta till handelns tjänst och befordran, kan den efter äldre förhållanden verkställda regleringen af konsulsplatserna och befattningarne icke därför endast att den befanns vara lämplig för de äldre, sägas fullt motsvara de nyare förhållandenas anspråk, eller göra en med hänsyn till dessa sednare vidtagen ny reglering öfverflödig. En sådan tidtals anställd revision kan aldrig skada; men naturligt är, att den, verkställd med ledning af hvad en förökad erfarenhet gifvit vid handen, bör gagna. Under tidernas lopp har de förenade rikenas handelsflotta utvecklats sig till den betydelse, att den nu anses utgöra den tredje, om ej den andra, i ordningen bland sjöfart idkande nationers handelsflottor, och redan detta förhållande visar, huru befogad en ny revision af det nuvarande konsulatväsendet vore.

Vid en sådan revision och deraf föranledd omreglering borde undersökningarne sträckas ej blott till platserna, der konsulter af olika grader borde anställas, utan ock till frågorna om de villkor, som för deras kompetens borde uppställas, samt omfånget och beskaffenheten af den myndighet, de, utan att träda den internationala rätten för nära, borde få utöfva.

I afseende å villkoren framträder såsom en väsentlig fråga, huruvida konsulter, åtminstone på vissa mera betydande handelsplatser, borde såsom undersåtar tillhöra det land, hvars handelsintressen de skola vårda (consules missi), eller om dertill må kunna utses äfven undersåtar i det land, der de residera (consules electi). Ju lifigare och mångfaldigare ett lands internationela handel på ett annat är, desto mer tagas konsulens tid och omsorger i anspråk, och desto angelägnare är det derfore, att ersättningen må motsvara mödan, och att hans aflöning ställes ej endast på sportler, utan ock, åtminstone till någon del, på fast fot. Vice konsulter stå i viss mån uti ett olika förhållande; och om de väl sällan, om någonstädes, uppbära någon fast aflöning, kan ej heller den tjänst, de lemna, påyrkas vara lika nitisk som de ordinarie konsulernas.

Hvad angår den myndighet, som konsulerna bör tillkomma, beror den af gällande så väl allmänna, som särskilda instruktioner. På deras innehåll ankommer det i icke ringa mån, huruvida konsulen må kunna för vården af sitt lands handels- och sjöfartsintressen på hans ort utveckla allt det gagn, som önskligt vore. Emot den nu gällande allmänna instruktionen eller konsulsstadgan af den 20 April 1858 förnimmas, hvad vissa delar af densamma angår, många ogillande anmärkningar. Särdeles gäller detta den 6:e artikeln, som omfattar §§ 42—56 och afhandlar en konsuls åliggande i afseende å sjöfarten. Isynnerhet äro 47 och 52 §§ föremål för anmärkningar i anseende till deras sväfvande bestämmelser om en konsuls tillgöranden, då sjöfolk rymma, eller då tvister mellan skeppare och besättning

ombord uppkommit, dem konsul skall söka bilägga eller, om det ej kan ske, annorledes söka afhjelpa, men hvarvid hans myndighet är så begränsad och oklar, att han i sådana fall föga förmår till gagn för det hela uträtta. Klagomål häröfver kan en hvar Svensk, som besöker våra konsuler i främmande hamnar, få höra, och huru lifliga önskningarne äro om mera ändamålsenliga stadganden i detta hänseende.

Alla dessa frågor äro emellertid ärenden, som lika mycket beröra det enas af de förenade rikena intressen som det andras; och med afseende härpå torde ock de ämnen, som denna motion omfattar, böra blifva föremål för unionel pröfning, derest de eljest skulle tillvinna sig vederbörandes benägna afseende.

Jag föreslår fördenskull,

att Riksdagen måtte i underdånig skrifvelse till Kongl. Maj:t hemställa, att, på sätt lämpligt och behörigt finnes vara, en revision af konsulsstadgan och af hvad för öfrigt vårt konsulatväsende rörer, måtte i förenämnda hänseenden vara genomförd, och att i de delar deraf, som ankomma på Riksdagens pröfning, erforderliga förslag derefter måtte densamma föreläggas.

Stockholm den 29 Januari 1870.

J. J. Nordström.